

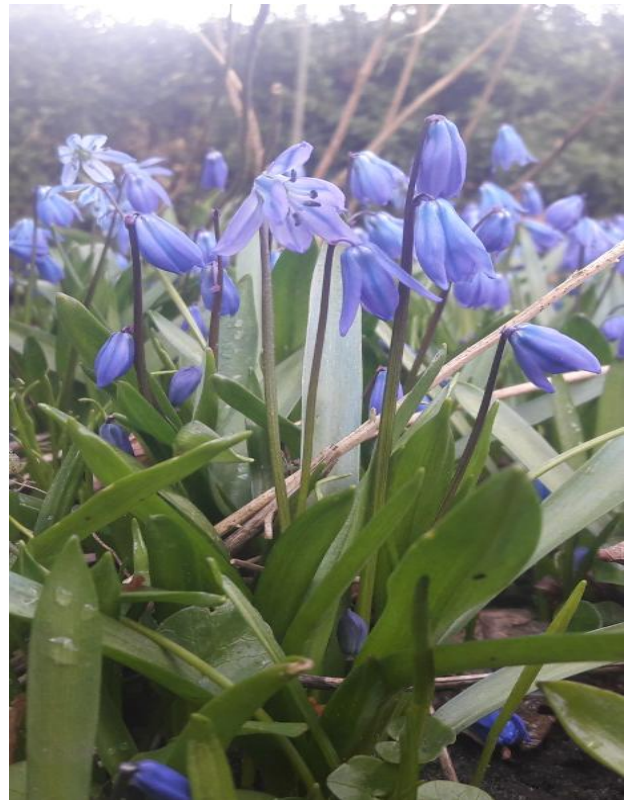
Oosterse sterhyacint en het mierenbroodje

Deze mooie stinzeplant met zijn knikkende bloemen kleurt sommige plaatsen momenteel porselein blauw. Zoals veel stinzenplanten komt de soort van oorsprong uit berggebieden van Centraal en Zuid-Europa en Klein-Azië. De soortnaam "*Scilla siberica*" suggereert een herkomst uit Siberië maar dat is niet juist. De vroegere Nederlandse naam Siberische sterhyacint is daarom vervangen door Oosterse sterhyacint.

De verspreidingsatlas van Floron <https://www.verspreidingsatlas.nl/1887> leert dat in 1886 de Oosterse sterhyacint voor het eerst in Nederland is gezien (bij Haarlem). Nu concentreert de verspreiding van de plant zich - zoals vele andere stinzeplanten - in drie gebieden: de binnenduinranden, op de klei van Friesland en Groningen en in het rivierengebied, waaronder de IJsselvallei.

De Oosterse sterhyacint lijkt op de Vroege Sterhyacint, ook een stinzeplant. De Oosterse sterhyacint heeft knikkende bloemen die naar beneden kijken terwijl de bloemen van de Vroege sterhyacint omhoog kijken.

Bij de verspreiding van de Oosterse sterhyacint spelen mieren een belangrijke rol. De zaden dragen daarvoor een mierenbroodje, een aanhangsel aan het zaad dat als voedsel dient voor mieren. Het broodje is een uitgroei van de zaadhuid en bevat vetten en suiker. Daarmee lokt de sterhyacint mieren. Die nemen het broodje (met zaadje) mee naar hun nest. Het zaadje valt onderweg als het van het broodje afbreekt. Of de mier werkt het na het eten van het broodje het nest weer uit.

Er zijn veel meer stinzeplanten met mierenbroodjes. Bijvoorbeeld de holwortel en het maarts viooltje. En het sneeuwklokje die zijn stengel met rijpe zaden met mierenbroodje zelfs naar beneden buigt zodat de mieren deze makkelijk kunnen pakken. Er zijn ook zaden zonder mierenbroodje die toch door mieren worden verspreid, bijvoorbeeld bij de knikkende vogelmelk. De mier als tuinman ☺